

[Jørgen Junior]

kr. – der er tale om merudgifter til folkepensionskontiene på adskillige milliarder kroner, afhængigt af, hvilket år det drejer sig om. Det er simpelt hen en forkert påstand, som jeg egentlig ikke synes ministeren kan være bekendt at fremsætte. Den er alt for partitaktisk bestemt.

Hvis vort forslag gennemføres, vil det medføre langt bedre forhold for pensionisterne, end de har i dag. Det vil nemlig medføre, at pensionisterne ikke skal vente med forbedringer til 1979. Allerede fra den 1. juli 1978 vil hver eneste folkepensionist modtage 2.400 kr. om måneden, ægtepar 4.800 kr. om måneden. Fra det tidspunkt, hvor ministeren foreslår ændringer, nemlig 1. januar 1979, har vi fundet plads til en pension på 2.600 kr. om måneden til enlige og 5.200 kr. om måneden til ægtepar.

Forslaget vil medføre betydelige merudgifter for det offentlige. I 1978 drejer det sig om ca. 2,3 mia kr. For 1979 anslår vi, at de samlede udgifter til folkepension ifølge denne lov vil beløbe sig til ca. 18,4 mia kr. Disse beløb har vi på vore budgetter afsat midler til. Desværre må vi jo forvente, at der heller ikke i 1978 kan skaffes et parlamentarisk flertal bag ved forslagene, til trods for at disse er både fornuftsbetonede, socialt ansvarlige, solidariske, letforståelige og faktisk særdeles rimelige i deres regler om, hvorledes folkepensionisterne skal behandles i Danmark.

Vi er derfor i det kommende udvalgsarbejde, der forhåbentlig ikke blot ender med en vedtagelse af de socialdemokratiske forslag, villige til at arbejde for at skabe et flertal bag ved en pensionslovgivning, der bøder mest muligt på den dårlige måde, samfundet behandler sine ældre på. Vi er klar over, at socialdemokratiets forslag desværre bliver arbejdsgrundlaget. Vi er villige til at indgå endog et kortere uægteskabeligt forhold med djævelen selv for at få større bevillinger til folkepensionisterne.

I den forbindelse husker vi så tydeligt, at der i folketinget i flere år har været et flertal herfor, hvis blot socialdemokratiet ville holde ord over for sine vælgere. Jeg håber, at socialministeren og socialdemokratiet for en gangs skyld vil sætte disse løfter over partitaktikken.

Da der må og skal være fornuft med i sagen, må de allerværste tidslær dog fjernes i

den buket, som lovforslagene udgør, og som i sin helhed, når man tager pensionsreform-tankerne som grundlag, må betegnes som værende både temmelig lurvet, ret beskeden og også forholdsvis sammenfalden efterhånden. Men det er altså det grundlag, vi har.

Så må vi se på den økonomi, der er i den buket. 940 mill. kr. er det, som regeringen vil stille til rådighed for folkepensionisterne. Lad os sige det klart på forhånd: vi synes, det er for lidt. Men jeg forstår godt, hvorfor regeringen ikke evner mere. Landets generelle økonomiske situation er i en sådan tilstand, at der ikke er plads til merudgifter af nogen art, hvis der ikke føres en mere fornuftig politik på alle de mange områder, hvor man i dag opfører sig, som om der var tale om, at man nødvendigvis hurtigst muligt skulle have landet erklæret konkurs.

I en kommentar i Jyllands-Posten den 27. maj 1977, umiddelbart efter socialministerens fremlæggelse af redegørelsen om pensionsreformen, skrev den tidligere direktør for Aktivbanken, Mads Thomsen, bl. a.:

»Man får kuldegysninger af at tænke på, hvordan den unge generation skal kunne tilbagebetale den enorme gæld, som den nuværende generation har stiftet, og samtidig være i stand til at give den stærkt voksende procentdel af befolkningen, som bliver gamle og uarbejdsdygtige, en højere pension i den resterende del af dette århundrede.«

Man kan lige så godt være ærlig og indrømme over for Mads Thomsen og de mange andre, der med ham får kuldegysninger over regeringens politik, at det, vi i dag med masser af idealisme og entusiasme diskuterer, slet ikke kan realiseres, hvis den danske økonomiske politik ikke radikalt ændres. I så fald vil talstørrelserne på ydelserne til pensionisterne nok forblive uforandrede, men det vil realværdien af disse talstørrelser imidlertid ikke være. Der vil blive tale om massive skatteforhøjelser, om massive afgiftsforhøjelser og om varefordyrelser grundet på de devalueringer, vi nødvendigvis må igennem, dermed også om forringede forbrugsmuligheder også for de ældre. Alt dette kan kun undgås, hvis der føres en saneringspolitik, der på alle de mange overflødige konti medfører uhyre drastiske ændringer. Forudsætningen for, at der er meget andet end luftsteg også i en vedtagelse af forbedringer for pensionisterne med de 970 mill. kr. i 1979, er